

gezwegen. Ook hier heeft de school van Kollewijn grondig tegen den welstand der taal ingewerkt; vele vereenvoudigers hebben er behoefte aan te schrijven: in *de* regel, op *de* duur, aan *de* dag, enzoo voort. Wij hebben al gezien, hoe het godsdienstige deel er van streng geconfronteerd werd met de algemeene omgangstaal. En het is bekend, dat in de Katholieke Kerk van Nederland reeds een heele vernieuwing van zulke oude vormen heeft plaats gevonden. Zou daar de geest der „school van Tilburg” niet in het spel zijn, of een geest aan dien gelijk? Maar ook door de benoeming reeds tracht men ze ten overstaan van ons heele volk in den hoek te drukken; zij zijn „vast” en dus zwaar te hanteeren, ze zijn „oud”, en dat geeft licht een wat schimmelingen indruk, ze zijn „geijkt”, en doen dus aan slaafsch napraten, plichtmatig uitmeten, denken, ze zijn „versteend”: men moet er mee oppassen om zelf niet een fossiel te lijken. Die laatste benaming, veel gebruikt, is letterlijk een doodvonnis. Royen voegt er nog „boekereg” bij, wat even erg is.¹⁰⁸ Het is te hopen, dat niettemin de Protestantsche christenen hun oude godsdienstige taalvormen, die niet alleen kansel en kerkedienst, lezen en bidden aangaan, maar ook in ernstige gesprekken niet vreemd vallen, zonder verlegenheid en zonder overdrijving trouw zullen bewaren; en niet te haastig streven naar moderne aanpassing.

Men behoeft zich heel niet te schamen voor hetgeen bij onzen eigen levensstijl nog bleef in onze taal van den vollen klank van den Statenbijbel. Een bijbel in de taal van Kollewijn zou ons volk ook vreemder zijn en blijven dan een herdrukte Deux Aes. En toch loopt het gevaar, een „vereenvoudigers”-bijbel op den duur te moeten aanvaarden: wanneer namelijk het heillooze streven van deze taalschool, door kracht en geweld tot heerschappij gebracht, zijn volle uitwerking zou hebben verkregen; wanneer de „versteende uitdrukkingen” lang achter de bank zouden liggen, de verbuiging en de geslachten in vergetelheid zijn gedrongen, en het zelfs van woorden als *liefde*, zou heeten *hij-hem-zijn*, ofwel, *ie*, *'m*, en *z'n*. Wij benijden het nageslacht zulk een herziene bijbeluitgave niet, en evenmin hen, die ze zullen hebben in te richten.